

og har mange ansatte, og selv om man tilbyder industrien at deltage i dette udvalgsarbejde, kan det ikke nytte noget, at man på forhånd har bestemt, hvorledes tingene skal udvikle sig.

Alt afhængig af hvordan udvalgsarbejdet udvikler sig, vil vi forbeholde os ret til at komme med et ændringsforslag eller et betækningsbidrag. Men der skal ikke herske nogen tvivl om, at for vort vedkommende ønsker vi, at patienterne, brugerne, i videst muligt omfang sikres, at de får medicin til de lavest mulige priser.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Årsagen til, at vi behandler lovforslag nr. L 117, er jo netop et udtryk for demokratiet, når det fungerer bedst.

Der er nogle parter, der er gået sammen, fordi det egentlig var tilsigtet – og det har man glemt lidt i dag – at lægge priserne om, så vi fik lidt styr på prisfastsættelsen. Derudover var det tanken, at kronisk syge skulle stilles bedre, og at de mennesker, der kunne betale, men ikke brugte medicinen regelmæssigt, godt kunne betale lidt mere for det, de fik, og det er da egentlig en rigtig smuk tanke.

Men så skete der det, at man samtidig ændrede praksis i kommunerne, idet man individuelt vurderede folks medicinkort, hvor man før havde fået medicinkort, hvis man ikke fik tillæg, eller omvendt. Nu blev det sådan, at hvis man fik tillæg til sin pension, fik man også medicinkort. Det var en generel ordning, som kommunerne fik gennemført, og derfor blev det meget mere problematisk for de mennesker, der skulle hente deres medicin.

Nu har ordningen så fungeret et stykke tid, og i den seneste periode har det vist sig, at vi slet ikke har kunnet holde de løfter, vi har givet, specielt om de 300 kr. i snit på receptpligtig medicin, hvor priserne er blevet højere, end vi havde forventet. Derfor synes jeg egentlig, det er udtryk for, at det er ansvarlige forligsparter, der står bag, når de nu tager sagen op og siger, at det bliver vi nødt til at kigge på igen. Fra CD's side betragter vi det som en time out, hvor vi nu går i tænkeboks og kigger på nogle forskellige modeller for at løse problemet på en bedre måde. Forliget består jo, og det står CD da ved.

Nu er vi altså meget mere ansvarlige for, at der kommer en ordentlig løsning, som både er administrerbar og giver nogle medicinpriser, som folk kan betale. Det har jo aldrig været tanken, at man skulle bruge patienterne som gidsler, som det er sagt flere gange fra hr. Frank Aa-

en, som jeg ikke håber er jaget ud på gangen af det, jeg siger her. Det har faktisk aldrig været tanken, at vi ville skubbe patienterne foran os for at tryne industrien, men det er jo det, der er sket nu, og det er der da ikke nogen der vil lægge ryg til. Derfor bliver vi også nødt til at undersøge, om der kan laves nogle bedre modeller, så vi opnår det, vi gerne vil, både for patienterne og med hensyn til priserne på medicinen.

CD kan støtte, at vi tager forslaget i udvalg og så hurtigt som muligt gør det færdigt, helst så det kan træde i kraft på fredag:

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Helt ærligt: Når man laver et forslag, som går ud på, at man ønsker, at industrien skal sænke priserne, og hvis industrien ikke gør det, reducerer eller fratager man de syge deres tilskud – er det ikke at skubbe patienterne foran sig?

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg kan huske, der engang var en, der sagde til mig: Helt ærligt – sådan sagde luskebuksen. Men det kunne jeg aldrig finde på at sige til hr. Frank Aaen.

Jeg vil fastholde, at ideen var at friholde dem, der brugte meget medicin, samtidig med at hr. Frank Aaen og jeg, som ikke bruger medicin så tit, kunne betale noget mere for den, og det var vel i orden. Men for det første opnåede man ikke den besparelse, man havde tænkt sig, og for det andet viste det sig, at man pålagde patienterne noget, der ikke var rimeligt, for de betalte langt mere, end de skulle.

Jeg har fået de samme henvendelser som hr. Frank Aaen, og derfor reagerer vi jo hurtigt. Men det er trist, at hr. Frank Aaen ikke kunne sidde med i forhandlingerne, for så havde vi givetvis ikke stået her i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu tror jeg, fru Yvonne Herløv Andersen blander to ting sammen: dels aftalen om finansloven for 1999, hvor CD var med til at gennemføre generelt højere brugerbetaling for alle syge, og dels aftalen for finansloven for 2000, som indførte den europæiske gennemsnitspris.

Det er den sidste ting, vi beskæftiger os med i dag, og jeg vil sige, at det ligger uden for al tvivl, at aftalen går ud på at presse industrien, og lykkes det ikke, skal patienterne og de kronisk syge